కథానిక

కథల్లో మనుష్యులు

ఇసుకపల్లి దక్షిణామూర్తి

గోపిగాడు గోపాలరావు అని పేరు మార్చుకున్నాడు. తన చింపిరి గుడిసెకు ఆనంద భవన్ అని పేరుపెట్టాడు.

పోలిగాడి కూతురు పోచమ్మను పాంచాలి అని పిలుద్దా మనుకున్నాడు. వాళ్ల గుడిసె గూడా అతని 'ఆనంద భవన్'కు దగ్గరలోనే వుంటోంది. దానికి ఎటువంటి పేరు పెట్టితే బాగుంటుందో తెమలక పూరుకున్నాడు.

గోపాలరావు కథానాయకుడు. సినిమా హీరోకి పెట్టగా వచ్చిన గిరజాల జుట్టు, కొయ్య కత్తులతో నిజం కత్తులతో మాదిరి పోట్లాడగల పరాక్రమం అతనికి సహజంగా వున్నాయని అనుకున్నాడు. అతని జుట్టు నొక్కులు తిరిగి వుంటుంది. ముంగురులు నుదుటమీద పడతాయి గాని గాలికి అల్లలాడటం లేదు. అందుకని గాలి బాగా వస్తున్నప్పుడు వూరి బయటకు పోయి అద్దంలో తన ముఖం చూచుకుంటాడు. అతని ముఖ కవళికలో ఎక్కడినుంచో ఆనంద రేఖ వకటి తొంగి చూస్తుంది. ఆ రేఖ వెంబడి బయలుదేరి అతని మనస్సు ప్రయాణం కట్టుకుంది. రైలుస్టేషనూ....మద్రాసు నగరం.... సినిమాస్టూడియో .... డైరెక్టరు ఆహ్వానం.... తనతోపాటు రాణిగా నటించబోయే నటీమణి వయ్యారం.... కెమేరా ముందు నుంచోవటం.... లక్షల రూపాయలు తను పెట్టుకోవటానికి చోటు లేకుండా మీద వర్షించటం....

ఆ రేఖ అంతటితో ఆగిపోతుంది. అతని ప్రయాణం తిరుగుముఖం పడుతుంది. తను దర్శించినవన్నీ తిరుగు ప్రయాణంలో రైల్వే స్టేషన్లలాగా కళ్ల ముందరకు వస్తాయి. తన ముందు అద్దంలో ప్రతిబింబం వెక్కిరిస్తుంది. తనకంటే తన బొమ్మే అందంగా వుందని పిస్తుంది. తన ముఖాన్ని తను స్వయంగా చూచుకోవాలని ఎంతగానో వుబలాటపడతాడు. ఎన్నిరకాల ప్రయత్నాలో చేశాడు. ఎన్ని పద్ధతుల్లో చూచినా తనకు తన ప్రతిబింబమే దర్శనమిస్తోంది.

కథానాయకుడికి వుండవలసిన లక్షణాల్లో వకటి అతని విషయంలో లోపించినట్లనిపిస్తుంది. అతను నడుస్తుంటే వాద్యబృందాలు మ్రోగటంలేదు. అతనికింద గుర్రం నడవడం కాదు. గుర్రం కంటె బరువయిన హృదయాన్ని అతనే మోసుకుపోతున్నాడు. అతను యింట్లోకి వస్తున్నప్పుడు బయటకు పోతున్నప్పుడు ఈల పాటతో అతనే ట్యూను వేసుకుంటున్నాడు. ఈలపాట పాడతాడు. ఆ పాట అతని అడుగులకు తానం సరిపుచ్చుతుంది. అతని శరీరావయవాలు పరస్పర సహకారాన్ని ఇస్తునేవుంటాయి.

స్వవిషయంలో అయితే ఫరవాలేదు. అప్పుడప్పుడు 'అందాల మేఘమాలా' అని పాడతాడు. అతని మాటలే అతని చెవులకి వినబడతాయి. అవి మేఘాల దగ్గరకు పోలేవు. తను మేఘాలను పాంచాలి గుడిసెమీద కూడా ఎగిరి తన ప్రేమసారాన్ని వర్షించమని కోరతాడు. అప్పుడు మేఘాలు తనింటిమీద కూడా యింకో దిక్కుకు పోతాయి. వాటిని మనసులో ఎంతగానో ప్రార్థిస్తాడు. తన ప్రేమసారాన్ని పాంచాలి గుడిసెమీద కాకపోతే యింకెక్కడా వర్షించవద్దనీ, తన నిష్కల్మష ప్రేమను అపవిత్రం చెయ్యవద్దని అతని కొచ్చిన భాషలో చెప్పకుంటాడు.

ఒకోసారి పాంచాలి గుడిసెమీదగా తనింటికి మేఘాలు వస్తూ వుంటాయి. అవేమయినా సందేశం తెస్తున్నాయేమోనని ఎదురుచూస్తాడు. ఒకొక్క తెల్లని మేఘం వారి ప్రేమ స్వచ్ఛతను తెలియజేస్తున్నట్లు అతనికి తోస్తుంది. ఆ మేఘం తన చూపుమేర దాటేటంతవరకూ అలాగే

గుడ్లప్పగిస్తాడు. అతని హృదయంలో వక భీతి కలుగుతుంది. ఒక అనుమానం బయలుదేరు తుంది. సందేశం తెచ్చిన మేఘం తన గుడిసె మీద ఆగక ఇంకెక్కడకో పోతోందేం....ఆ సందేశం ఎవరి దగ్గరకు తీసుకుపోతుందో! అతని గుండె అతని మాట విననంటుంది అతను వీల్లేదంటాడు. అతని వక్షస్థలంమీద లోనుంచి దబదబా కసితీరా బాదుతుంది అతని హృదయం....

ప్రేమకోసం బలియైన మజునూ లాంటి వాళ్లని ఎంతమందినో చూశాడు గోపాల రావు. తనుగూడా అలాగే ప్రేమించి బలియై పోవాలనుకున్నాడు. లైలా మజునూ సినిమా చూచి వచ్చిన రాత్రి కలవరించాడు. తన పాంచాలిని ఎవరికో యిచ్చి వివాహం చేశారు. ఆమె ఒంటెలమీద ఎక్కడికో వెళ్ళి పోతోంది....అతను ఒంటికాళ్లు పట్టుకుని ఆమె కూర్చున్నచోటికి పాకగలిగాడు. ఆమె బెది రింది. కన్నీరు కార్చింది. అతను ప్రేమ భిక్ష పెట్టమన్నాడు. అతన్నెవరో తోసేస్తున్నారు. కింద పడిపోతున్నాడు .... నిలదొక్కుకో లేక పోయాడు. కిందపడిపోయాడు. అప్పటికే కింద పాంచాలి పడిపోయివుంది. చచ్చిపోయిందని వెంటనే తెలుసుకోలేక పోయాడు. తరువాత తనుగూడా చచ్చిపోదామనుకున్నాడు. ఎంత ప్రయత్నించినా కుదరలేదు. సినిమాలో మజునూ ఎలా చచ్చిపోయాడో గుర్తుకు తెచ్చు కున్నాడు. అలా చావటం అంత తేలికయిన పని కాదు. భావాలభారం అతని మెదడును కుంగ తీసి, అతని హృదయంలోకి వచ్చి అతనికి మేలుకొలుపు ప్రసాదించింది. కళ్లు నులుము కుని చూశాడు. కలలోనైనా ప్రాణత్యాగం చెయ్యలేనందుకు నిందించుకున్నాడు. ఆ రోజు యింకో సినిమా చూశాడు. అదీ ప్రేమకోసం బలియై పోయిన జీవిగాథే వాతావరణం వేరుగా ఉంది. మజునూగా వేషంవేసి చచ్చిపోయిన వ్యక్తే ఈ సినిమాలోగూడా చచ్చిపోతాడు. గోపాలరావు మనస్సు తేలికపడుతుంది. ఆ రోజు రాత్రయినా ఆ సినిమానంతా కలగని సిని మాలోమాదిరి కలలో చచ్చిపోదామనుకున్నాడు.

ఆ రాత్రి కలరాలేదు. తెల్లవారుజామున మెలకువ వచ్చింది. ఆనందభవన్ ముంగిట నిలబడి పాంచాలి యింటివైపు దృష్టి ప్రస రించాడు. పాలసముద్రంలో తిమింగలాల్లాగా ఆ తెల్లని వెన్నెల్లో గుడిసెలన్నీ కనపడు తున్నాయి. భావుకుడై కళ్లుమూసుకుని గుడిసె వైపు చూశాడు. పాంచాలి ఆ గృహ ప్రాంగ ణంలో నిలబడింది. ఆమె ముత్తైదువు ముఖాన బొట్టులాగా వుంది. అతను ముత్తైదువు నుదురు లాగా మారిపోయి ఆమెను తన గుండెల్లోకి చేర్చుకుందా మనుకున్నాడు. అతని భావన కరిగిపోయింది కళ్ళు తెరిచాడు.

అతని ఎదురుగా పాంచాలి నిలబడింది. అతను వళ్ళంతా కళ్ళుగా చేసుకున్నాడు. ఆమె శరీరాన్ని అతని కళ్ళన్నీకలిసి కబళించి వేస్తున్నాయి ఆమె నవ్వటంలేదు. ఆమె పెద వులు దొండపండున్ను గుర్తుకు తేలేదు. ఆమె కనుకొలకులలో మెరమెరనుచూస్తే మహో న్నతమయిన శిఖరానికెక్కి లోయలోకి తొంగి చూసినట్లు తోచింది. అతను కళ్లు మూసు కున్నాడు. తిరిగి కళ్ళుతెరచేటప్పటికి పాంచాలి అక్కడలేదు.ఆమె అడుగులజాడలు పోనుపోను చిన్నవైపోతూ ఆమె యింటిలోకి జొరబడ్డాయి. వాటినిచూస్తే "స్వర్గానికి వేసిన నిచ్చెనమెట్లలా కనపడుతున్నాయి. వాటివెంబడి పోదామను కున్నాడు. మెట్లున్నాయి గాని పట్టుకోవటానికి వాసాలులేవు. అతనికి ధైర్యం చాలలేదు. ఇంట్లోకిపోయి తన హృదయాన్ని కన్నీళ్ళతో కడుక్కున్నాడు

అతనికిప్పుడు ఒక పెద్ద లోపం ఒకటి కని పిస్తోంది. కథలో నాయకుడూ, నాయకురాలూ వున్నారుగాని విలన్ లేడు. ఎవరయినా దుష్ట పాత్ర వుండాలి అటువంటిదానిలో అతని ప్రేమకు పోటీపడి ఆ ప్రేమాగ్నిలోపడి శల భంలా కాలిపోయే భీరువయితే కథ సుఖాంతం అవుతుంది. కలల్లో ట్రాజెడీకోసం కలవరించి చచ్చిపోలేక కల వదుల్చుకుని నిజ ప్రపంచం లోకి వస్తున్నాడు. అటువంటిది నిజ ప్రపం చంలో కథ సుఖాంతంగాక వుండాలి. దుఃఖాం తంగా పరిణమిస్తే తను తన జీవిత పాత్రను

ఎంత చక్కగా నిర్వహించిందీ బయట వాళ్లకు తెలియవచ్చుగాని అతను ఆనందించే అవకాశం వుండదు.

ఆ దుష్టపాత్ర అతనికి దానంతట అది కొంతకాలానికి దొరికేవరకు అతను వూహించనే లేకపోయాడు. పాంచాలి వివాహం నిశ్చయమైంది. ఆ సంగతి తనకు కబురుగూడా అందలేదు. ఎవరో చెప్పగా విన్నాడు. పాంచాలినడిగి నిజం తెలుసుకుందామనుకున్నాడు. వాళ్లింటికి ఏముఖంపెట్టుకు పోవాలో నిర్ణయించుకోలేక ప్రయత్నాన్ని విరమించుకున్నాడు.

ఆరోజు రాత్రి పెళ్ళి. సన్నాయి రాఘవులు వాయిస్తున్నాడు. ఆ వాద్యం తన ప్రేమపాశాన్ని ముక్కలుముక్కలుగా ఛేదిస్తున్నట్లు తోస్తోంది. డోలు చప్పుడు అతని వెన్నెముకమీద దుష్టనృత్యం చేస్తుంది. మేళం ఆపెయ్యమని చెవుదామనిపించింది. మేఘాలు పాంచాలి యింటిమీదుగా వచ్చినవి తనవాకిట్లో వర్షిస్తున్నాయి. మేళాలు వినబడుతునేవున్నాయి. ఆ వానలో నిలబడి శరీరాన్నంతటినీ తడుపుకున్నాడు. అతను పాంచాలి ఆలింగనంలో మైమరచినట్లు వూహించాడు. వాన పెద్దదయింది. మీద చురుక్కు చురుక్కుమని తుంపరలు రాలుతున్నాయి. ప్రేమబాణాలు పూలబాణాలుగా వున్నంతకాలం సహించగలిగిన ప్రేమికుడు వాడి తూపులతాకిడికి తాళలేకపోయాడు. గుడిసెలోకి జొరబడి బట్టలు మార్చుకున్నాడు.

వాన వెలిసింది. పెళ్ళివారు వూరేగుతున్నారు. తన వాకిటిముందుగానే పోవచ్చు. ఒంటెలమీద పోయే లైలా బంగారు పల్లకిలో పోయే మల్లీశ్వరీ గుర్తుకువచ్చారు. తన స్థితి నిర్ధారణ చేసుకునేలోపుగనే పెళ్ళిమేళం వాకిటి దగ్గరకు వచ్చింది. పోటీపడి ఇద్దరు డప్పులవాళ్లు నృత్యం చేస్తున్నారు. పాంచాలి తన కొంగును ఎవరి జీవితానికో ముడి వేయించుకుంది. కాళ్ళకి చెప్పులు గూడా లేకుండా పాదచారియై తన వాకిటిగుండా పోతోంది. తలుపు లోపల కానుకుని చూరులోనుంచి చూస్తున్నాడు. అన్నీ మంగళ వాద్యాలే. విషాదంగా స్వరం వినబడటం లేదు. అతను మనసులో కొన్ని స్వరాలు అనుకున్నాడు. అవి అతన్ని వేధిస్తున్నాయి. మంగళ స్వరం దూరం అయిపోయింది. అప్పటిదాకా పెద్దపెట్టున నవ్వుతున్నట్లు చప్పుడు చేస్తున్న గాలి, భోరుమని ఏడుస్తున్నట్లు వినిపిస్తోంది.

ఆ రాత్రి నిద్రపట్టలేదతనికి. ఎన్నో కలవరిద్దామనుకున్నాడు. ఒక్కటీ కుదరలేదు. చీకటి వెలుగుకు చోటిచ్చింది. తన గుడిసెమీద కెక్కిన కోడి అతన్ని లేవమని హెచ్చరించింది.

అట్లా ఎన్ని రోజులో గడిచాయి. అతని కళ్ళల్లో నీళ్ళన్నీ ఖర్చయిపోయాయి. ఎర్రగా కళ్ళు మండిపోతున్నాయి. నల్లగుడ్డు తేలిపోతోంది.

ఆ రోజు దుష్టపాత్ర అతనికి గుర్తు వచ్చింది. తన జీవితవనంలో పూలమొక్కలమీద నిప్పులు వర్షించిన అతని జీవితాన్ని అంతంచెయ్యాలనుకున్నాడు. అతని దగ్గర రాజుల దగ్గరవుండే కత్తులుగానీ, విల్లంబులుగాని లేవు. శూలాలు లేవు, గదలు లేవు. కత్తిపీట వుంది. పచ్చడిబండ వుంది. కంకటి రాళ్లున్నాయి. అతను ఆలోచిస్తున్నాడు.

ముడి తెగిపోతే చిల్లుపడిన కుండమాదిరి పాంచాలి జీవితం అయిపోయి ఆమె జీవస్రవంతి పారిపోతుందేమో! ఎండిపోయిన మోళ్ళనా అతను ఆశించింది? లే చిగుళ్లతో, పచ్చని పూలతో వున్న కల్ప వృక్షాన్ని ఆశించిన తను, ఆ వృక్షం ఎవరి దొడ్లో నయినా వుంటే, తన దొడ్లో పెంచుకోలేనందుకు విచారించినా, ఆ మొక్క ఎక్కడయినా మూడు పువ్వులూ, నాలుగు కాయలూ పొందాలనేగదా కోరుకొనేది!

అతని ఆలోచనలు అతని మెదడు దాటి తలమీద విహరిస్తున్నాయి. పెద్దగా నిస్వనం వకటి వదలి వీధిలోకి వచ్చాడు. పాంచాలి యింటిమీదగాని, తన యింటిమీదగాని మేఘాలు లేవు. ఆకాశమంతా సముద్రంలాగా వుంది. పాంచాలి యింటిలోనుంచి గొల్లున ఏడుపులు వినిపించినాయి. ఆ తరంగం అతని హృదయానికి సూటిగా, బలంగా వచ్చి తాకింది. పడవ తలక్రిందులయినంత పనయింది. మనసు దిట్ట

(తరువాయి 46-వ పేజీలో)